

слово, и всякой день все повече смалывать попскы-ты ми приходы. Нъ праведна-та Божія наказія скоро ще гы постигне, зацо-то търпѣливо-то Небо не ще да търпи много врѣмя нихны-ты пороцы.“

Боянь подзе: „Да мя простите, Отче Святый! вы ако да щѣте, наистинж, много нѣщо можяхте поправи въ нашиж-тж общинж. На тья хора сърдце-то е подивѣло, зацо-то умъ-ть имъ е помраченъ. Ако подземете вые училище-то, па хванете отеческы да обучявате младежи-ты въ добры нѣравы и христіанскж честность, то наистинж нихна-та поправка шагълно бы заплатила съ богатъ плодъ вашія трудъ.“

Попъ-ть каза: „Това е работа на учителя, а не на попа. Азь съмь обтрупанъ съ вѣнкашны мои работы, и нѣмамъ врѣмя за това. Община-та е сама крива, че нѣма добъръ и честенъ учитель, зацо-то не плаща рядовно.“

Боянь продължи. „Почитаемый ми Отче! добрый пастырь пази стадо-то си отъ всичко нѣщо, кое-то и най-малко го врѣди. Хора-та отъ глупавинж-тж си чясто упропаствяватъ свое-то имане, и не знажтъ да размыслятъ, какъ да ся управятъ, нарядятъ и да си помогнжтъ. Кога-то вые въ неработны-ты ви часове зѣмете да эпохождате сега еднж, дочясь другж кжщж, щете видите, че хора-та само отъ това испадать, зацо-то не знажтъ какъ да ся нарядятъ; още че сиромаси хора, като привыкнжтъ малко по малко на свож-тж бѣдж и неволж, забравягъ и да мыслятъ за свож-тж поправж; още кога отъ дѣтца, съвѣсьмь напуснжты, видятъ, че нищо добро ва свѣта нѣма да стане, отгова дѣто слушать и глядать всякой день само това, що е най-лоше на свѣта; кога вые, Святый Отче! вече единнжтъ . . .“

Попъ-ть прѣсѣкълъ бояновж-тж прикаскж, и извикалъ. „Що е грыжя тебе за това? Тебѣ ли остана на попъ умъ да давашъ, какво трѣбвало той да прави? Иди си отъ тука съ твои-ты искушенія. Азь съмь само духовенъ пастырь, кой ся грыжж за грѣшны-ты души, и всякой день Бога можж. А пакъ ты както що глядамъ, искашь да мя направишь свинарь!“

Боянь като чю поповж-тж сърдигж прикаскж, отиде ся съ тжжно и жялостно сърдце. — Толкова си бѣды и злины не могли да уталожать Бояна, кой-то въ сърдце-то си все